

L'OPINIÓ

Surt cada dissabte

15 cèntims

EDITORIAL

L'Extrem Orient

Quan ja els diaris més o menys veladament reaccionaris s'entusiasmaven tot suposant que les potències, principalment el Japó, intervindrien a la Manxúria, ha vingut el desengany.

Pel que sembla el Govern manxurià ha presentat al dels Soviets proposicions de pau que aquests troben, en principi, acceptables.

El que resulta ben clarament és que cap dels dos governs belligerants no vol la intervenció d'altres nacions en llurs afers polítics.

Els bolxevics porten rebudes masses proves de benvolença de les nacions burgeses per decidir-se a confiar-les el més petit dels seus interessos, i els governants xinesos coneixen també suficientment la bona fe de les potències europees per fer-se la il·lusió enganyadora de poder arribar a ésser protegits desinteressadament per elles.

Comptat i debatut, uns i altres s'estimen més de reconciliar-se tots sols abans que confiar en els governants estrangers.

Això ha constituït un terrible desengany per tots aquells que ja s'imaginaven el Japó llançant un ultimàtum terrible al Govern de Moscú i desitjaven veure aquest derrotat a l'Extrem Orient com oh fou fa pocs anys els dels tsars, d'odiada recordança.

Però no tindran més remei que aconsolar-se. Les coses han canviat molt des de la batalla de Mucdèn. A un govern de la categoria de l'actual rus no és fàcil guanyar-lo ni per les armes, a dintre de casa seva, ni amb habilitats diplomàtiques.

Els Comissaris bolxevics han demostrat això moltes vegades. No fa gaire varen donar-nos una nova prova del seu poder en enderrocar a l'Afganistan l'amic de l'imperialisme anglès Sacao; i actualment demostren un gran instint polític en ésser prudents, malgrat les victòries assolides a Manxúria.

Qualsevol altre poble, veient els èxits militars que ells han obtingut, llançaria al vent les campanes i obriria pas a l'imperialisme.

Els bolxevics, ben organitzats políticament, saben afermar llurs energies formidables dintre els motllos d'una gran

Una excepció honorable

Ara torna a parlar-se amb insistència de la necessitat de formar el front únic esquerrà.

Es tem que, en desaparèixer la dictadura, en tornar les aigües a llur conducta normal, el poder passi altra vegada a mans dels tan desprestigiats polítics que, en llur funesta actuació, ens abocaren a l'actual estat de coses. I que les esquerres, donat llur gran fraccionament, no puguin reunir un nucli de forces prou considerable, no ja per disputar a aquells el predomini, sinó ni tan sols per a poder obstruir llur gestió.

Dissortadament, aquesta tan preconitzada unió dels homes d'idees liberals sembla quelcom impossible d'assolir.

Gairebé tots els partits esquerrans estan allunyats per un sentiment de rancúnia que els invalida per a una acció comuna.

Aquesta enemistat existent entre ells ha estat atiada en gran part per les campanyes insidioses que, per mitjà de la premsa, principalment, s'han lliurat reciprocament, i en les quals s'han escòmès amb més aferrissament potser que en lluitar contra l'enemic comú: la reacció.

Fa pena de debò constatar, llegint l'esmentada premsa d'esquerra, que les calúrnies més vils i els insults més denigrants són emprats per tal de desprestigiar aquells la ideologia dels quals és més anàloga a la llur.

Els nostres diaris pairalistes es distingeixen extraordinàriament per llur animositat contra el sovietisme, el qual han

blasmat més o menys justament pel motiu més insignificant. Aquesta actitud agressiva contrasta amb la gairebé d'indiferència que observen quan s'ocupen del feixisme.

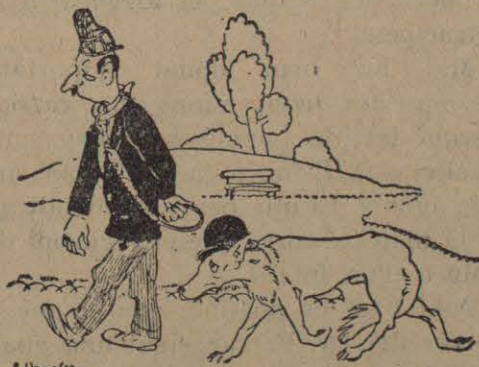
Quant als periòdics que es publiquen en castellà, els de tendències republicanes, no solament es combaten entre ells mateixos, sinó que es dediquen amb molta vehemència a hostilitzar els socialistes de tots els països, i, especialment, els madrilenys, els quals acusen d'haver-se passat a l'enemic a canvi d'uns quants nomenaments productius; no cal dir que els agredits paguen llurs detractors amb una moneda semblant.

Els setmanaris anarquistes tampoc no es queden enrera, puix que tot sovint ensenyen les ungles en referir-se als republicans, socialistes, comunistes, etc., i per la seva part han d'aguantar també els dicteris que els són dedicats.

L'única veu de concòrdia que s'ha deixat sentir en el camp de les esquerres ha estat la de L'OPINIÓ. Aquest setmanari no guarda tan sols un respecte molt elogiuable vers els adversaris polítics d'idees afines, sinó que en les seves pàgines poden ésser-hi defensades totes les teories que tinguin un caire esquerrista.

Aquest exemple de tolerància hauria d'ésser imitat per tots aquells que, malgrat tenir com a distintiu el ternari de la Revolució Francesa, no saben honorar amb llur procedir el noble ideal de la fraternitat. Unicament aleshores podria arribar-se a una entesa entre els homes amants de la llibertat.

EUGENI PONS

EL SENYOR DISTRET PASSEJA EL SEU GOS

mesura, per bé que de vegades sembla el contrari. Aquest és el veritable secret del seu triomf cada dia més estable.

N. de la R. — L'autor d'aquest article, un apreciable col·laborador espontani, ha interpretat exactament el pensament que ens guià en crear aquesta fulla volandera. Ens plau de veure reconeguda, valorada i compresa la nostra tasca d'una manera tan justa. La nostra labor no és confusionària, sinó aglutinant. Som, efectivament, "una veu de concòrdia" entre les esquerres. Homogeneïtat sense dogmatisme i flexibilitat sense dispersió. Per això tots els homes del camp esquerrista ens fan l'honor de llurs aportacions, sempre agràides; perquè ens saben tan sincers com respectuosos.